

JM Rektor prof. dr hab. Tomasz Strahl

Prorektor ds. artystycznych dr hab. Rafał Janiak, prof. UMFC

Interpretacje Muzyki Chóralnej

chórplusjeden

koncert z okazji 30-lecia Collegium Musicum UW

Aleksandra Meisner harfa

Bartosz Koziak wiolonczela

Leszek Potasiński gitara

Chór Kameralny Collegium Musicum UW

Andrzej Borzym dyrygent

Andrzej Borzym junior dyrygent

Opieka artystyczna: prof. dr hab. Dariusz Zimnicki

6 IV 2025, niedziela
godz. 17:00

Sala Koncertowa UMFC
ul. Okólnik 2, Warszawa

Koncerty chóralne kojarzą się nam zazwyczaj z prezentacją utworów a cappella lub wykonywaniem wielkich dzieł oratoryjnych. Zapytani o połączenie brzmienia chóru z pojedynczym instrumentem, zapewne pomyślimy o organach lub fortepianie. Tym razem jednak usłyszymy trzy instrumenty strunowe: harfę, wiolonczelę i gitarę. Będą one raczej równorzędnym partnerem chóru niż harmonicznym akompaniamentem, jak to często bywa w przypadku wspomnianych instrumentów klawiszowych. Nietypowe w programie koncertu będzie także zestawienie tradycji muzycznych angielskiej i hiszpańskiej oraz różnorodnej stylistyki – od choratu gregoriańskiego po flamenco.

A Ceremony of Carols op. 28 Benjamina Brittena usłyszymy w wersji na chór mieszany czterogłosowy. Pierwotnie bowiem utwór angielskiego kompozytora powstał na chór trzygłosowy żeński lub chłopięcy w układzie sopran-sopran-alt. Niespełna 30-letni Britten skomponował ten cykl na szwedzkim statku, gdy w 1942 r. wracał z USA do rodzinnej Wielkiej Brytanii. Podczas przystanku w kanadyjskim Halifaxie natknął się w antykwariacie na książkę ze średniowiecznymi wierszami w języku średnioangielskim, z których część znalazła się w tej kompozycji. Wykorzystując chorał gregoriański oraz dawną poezję, niejako zapowiedział swoje późniejsze wielkie dzieła, nawiązujące do średniowiecznych moralitetów. Szczególną uwagę zwraca płynąca z muzyki Brittena radość i dziecięca beztroska. Niezależnie od opracowania *A Ceremony of Carols* od chwili swojego powstania trumfalnie wędruje po estradach całego świata, będąc jednym z najpopularniejszych dzieł brytyjskiej chóralistyki.

Punktem wyjścia do *Dyptyku hiszpańskiego* stały się wiersze Grzegorza Białkowskiego (1932-1989), fizyka, filozofa i poety, rektora Uniwersytetu Warszawskiego w latach 1985-1989, senatora-elekt RP I kadencji. Pochodzące z wydanego w 1967 r. tomu *Odwijanie ze źródła*, są zapisami podróży po Hiszpanii – jednej z takich, które są równocześnie podróżami przez historię, kulturę, sztukę. Stanowią świadectwo spotkań z pejzażem i architekturą tego kraju, wyrażają – zgodnie z tytułem całego zbioru – poczucie wspólnego dziedzictwa kulturowego i przynależności do kultury europejskiej. Pamięć o tym śródziemnomorskim „źródle” tradycji okazuje się niezbywalnym fundamentem naszej współczesnej tożsamości. W 2022 r. Andrzej Borzym junior, kompozytor od lat związany ze środowiskiem artystycznym Uniwersytetu Warszawskiego, stworzył cykl utworów do poezji prof. Grzegorza Białkowskiego, nawiązując w warstwie muzycznej do hiszpańskich motywów, łącząc je ze swobodną formą i wykorzystując dobrze sobie znane możliwości wiolonczeli.

Urodzony we Włoszech Mario Castelnovo-Tedesco już w dwudziestoleciu międzywojennym odniósł wiele sukcesów, także

międzynarodowych, jako kompozytor oper i dzieł wokalnych. W 1939 roku, dzięki wpływowym przyjaciołom jak Jascha Heifetz i Arturo Toscanini, wyemigrował do USA. W 1946 r. otrzymał obywatelstwo amerykańskie i objął klasę kompozycji w konserwatorium w Los Angeles, gdzie jego studentami byli m.in. John Williams, Jerry Goldsmith i Henry Mancini. W jego przebogatym dorobku kompozytorskim znajdziemy pieśni, opery, balety, dzieła symfoniczne i kameralne, koncerty skrzypcowe, fortepianowe, gitarowy i wiolonczelowy. Jest to twórczość osadzona w tradycji XIX-wiecznej muzyki włoskiej, odległa od awangardowych prądów, przy tym często wykorzystująca motywy orientalne, hebrajskie, jazz i muzykę amerykańską. Najlepiej znają ją gitarzyści: już w młodości Castelnuovo-Tedesco poznał Manuela de Fallę, a za jego pośrednictwem Andrésa Segovię, z którym połączyła go długoletnia przyjaźń i współpraca. Komponując w 1951 r. cykl *Romancero Gitano* wykorzystał 9 wierszy Federico Garcíi Lorki, wyrażających hołd dla Andaluzji, jej kultury i przyrody, apoteozę życia i wolności tamtejszych Cyganów. Wiersze pochodzą ze zbioru *Poema de cante jondo* (*Poemat pieśni głębokiej*), lecz kompozytor – chcąc zapewne zwiększyć zainteresowanie swoim dziełem – zdecydował się nośny tytuł zupełnie innego tomu Lorki.

Piotr Bocian

PROGRAM

BENJAMIN BRITTEN (1913–1976)

A Ceremony of Carols op. 28 (1943)

opracowanie kompozytora na chór mieszany 4-głosowy i harfę

I. Procession (*Hodie Christus natus est*)

II. *Wolcum Yole!*

III. *There Is No Rose*

IVa. *That Yongë Child*

IVb. *Balulalow*

V. *As Dew In Aprille*

VI. *This Little Babe*

VII. Interlude

VIII. *In Freezing Winter Night*

IX. *Spring Carol*

X. *Deo Gracias*

XI. Recession (*Hodie Christus natus est*)

Aleksandra Meisner harfa

Chór Kameralny Collegium Musicum UW

Andrzej Borzym junior dyrygent

ANDRZEJ BORZYM junior (*1979)

Dyptyk hiszpański do słów Grzegorza Białkowskiego (2022)

na chór mieszany 5-głosowy i wiolonczelę

I. *Toledo*

II. *Alhambra*

Bartosz Koziak wiolonczela

Chór Kameralny Collegium Musicum UW

Andrzej Borzym junior dyrygent

MARIO CASTELNUOVO-TEDESCO (1895–1968)

Romancero Gitano op. 152 do słów Federico Garcíi Lorki (1951)
na chór mieszany 4-głosowy i gitarę

I. *Baladilla de los tres ríos*

II. *La guitarra*

III. *Puñal*

IV. *Procesion – Paso – Saeta*

V. *Memento*

VI. *Baile*

VII. *Crótalo*

Leszek Potasiński gitara

Chór Kameralny Collegium Musicum UW

Andrzej Borzym dyrygent

Nagłośnienie: Maciej Zadroga

Realizacja nagrania audio: Zuzanna Wawro, Filip Roszkowski

Opieka dydaktyczna nad nagraniem: dr hab. Ewa Lasocka, prof. UMFC

Obsługa sceny: Piotr Kosiński, Jakub Osmański, Barys Halunou

Realizacja światła: Włodzimierz Żukowski

Aleksandra Meisner (Traczyńska) naukę gry na harfie rozpoczęła w ZPSM nr 4 im. Karola Szymanowskiego w Warszawie w klasie harfy Katarzyny Staniewicz-Wasiółki. W 2019 roku ukończyła z wyróżnieniem studia magisterskie na UMFC w klasie harfy dr hab. Zuzanny Elster. W tym samym roku ukończyła również studia licencjackie na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie na kierunku Kulturoznawstwo w specjalności Menedżer Kultury. W latach 2020-2024 była studentką Szkoły Doktorskiej Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, gdzie zajmowała się zagadnieniem performatywności jako nowatorskim aspektem wykonawczym w literaturze harfowej przełomu XX i XXI wieku. Wielokrotnie uczestniczyła w mistrzowskich kursach interpretacji muzyki harfowej, pracując pod kierun-

kiem M. Graf (Niemcy), I. Moretti (Francja), S. McDonald (USA), E. Szmyt (USA), M. Kozielskiej (Francja), A. Razvalyaevej (Węgry), A. Blovsky-Miller (Austria), A. Verkholtantsevy (Rosja). Od 2020 roku jest harfistką Polskiej Orkiestry Sinfonia Iuventus im. Jerzego Semkowa, a od sezonu artystycznego 2022/2023 współpracuje z Orkiestrą Filharmonii Narodowej. Jako muzyk orkiestrowy miała przyjemność występować również z takimi zespołami jak: Sinfonia Varsovia, Polska Filharmonia Bałtycka w Gdańsku czy Orkiestra Polskiego Radia w Warszawie, grając pod batutą m.in. Eiji Oue, Geoffreya Patersona czy George'a Tchitchinadze. Od 2017 roku stale współpracuje z orkiestrą kameralną Chain Ensemble, działającą przy Towarzystwie im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie, wykonując dzieła (w tym także prawykonania) Witolda Lutosławskiego, Agaty Zubel, Georga Haasa, Elliota Cartera czy Bruno Mantovaniego w ramach projektu „Scena Muzyki Nowej” w Nowym Teatrze oraz kolejnych edycji Festiwalu *Łańcuch* w Studiu Koncertowym Polskiego Radia w Warszawie. W swoim dorobku fonograficznym posiada m.in. płytę z dziełami kameralnymi Toru Takemitsu (Chopin University Press 2023). Od 2021 roku wraz z mężem Jarosławem Meisnerem współtworzy Meisner Duo, które w dość oryginalnym składzie – puzon i harfa – koncertuje w Warszawie i na Mazowszu (m.in. prawykonanie Kotysanki na puzon i harfę Adama Wesotowskiego, własne opracowanie Historii Tanga Astora Piazzolli). Nieobce są jej doświadczenia teatralne (spektakl Teatru Współczesnego w Warszawie *A planety szaleją... Młodzi w hotdzie Korze*) i klimaty jazzowe (trasa koncertowa *Tribute to Stan Getz*). Od 2020 roku jest członkiem Rady Fundacji im. Victorii Jankowskiej, zajmującej się wspieraniem wszelkich inicjatyw artystycznych twórców młodego pokolenia. Od roku szkolnego 2024/2025 prowadzi klasę harfy w Państwowej Szkole Muzycznej II Stopnia nr 2 im. F. Chopina w Warszawie przy ul. Bednarskiej.

Określany jako „wizjoner” i „poeta” wiolonczeli, Bartosz Kozia zdobył sobie uznanie melomanów oraz krytyków nietuzinkowymi interpretacjami dzieł zarówno klasyków, jak i kompozytorów współczesnych, a także przemyślanymi i często śmiałymi wyborami programowymi. Jako uznany wykonawca dzieł najnowszych, Bartosz Kozia był przez wiele lat regularnie zapraszany do udziału w projektach koncertowych

Krzysztofa Pendereckiego. Brał udział w pierwszym nagraniu płytowym *Concerto grosso* pod dyktando Kompozytora i wykonywał większość jego dzieł wiolonczelowych. Bartosz Kozia ma również w swoim dorobku prawykonania m.in. *Double Cello Concerto* Hanny Kulenty, Koncertu wiolonczelowego Anny Zawadzkiej-Gótosz, *Szóstego przykazania* Elżbiety Sikory (to ostatnie w połączeniu z *Quando stanno morendo. Diario polacco no.2* Luigiho Nono w ramach projektu Sikora/Nono realizowanego z zespołem Les Métaboles oraz SWR Experimentalstudio) oraz szeregu utworów pisanych na rozmaite zespoły kameralne. Ponadto w dyskografii Bartosza Kozia znajdują się nagrania II Koncertu wiolonczelowego Grażyny Bacewicz, Koncertu wiolonczelowego *Canti Amadei* Krzysztofa Meyera, II Koncertu wiolonczelowego Bohuslava Martinu, jak również dwie płyty nagrane z Justyną Danczowską z utworami na wiolonczelę i fortepian Schuberta, Schumanna, Francka oraz Szostakowicza oraz album z utworami Martinu, Kodály'a i Ravela, nagrany z Anną Marią Stańkiewicz (Sarton). Ostatnie, premierowe nagranie Koncertu wiolonczelowego Feliksa Nowowiejskiego (DUX), z Orkiestrą Filharmonii Poznańskiej pod kierownictwem Łukasza Borowicza, otrzymało nagrodę Fryderyk 2023. Kolejna płyta z sonatami Nikołaja Kapustina nagrana wraz z pianistą Rafałem Błaszczukiem otrzymała nagrodę *Muzyczne Orty*. Występował m.in. w Konzerthaus w Berlinie, Rudolfinum w Pradze, Cité de la Musique w Paryżu, Teatro Politeama w Palermo, Sali Koncertowej im. Chaczaturiana w Erewaniu czy Filharmonii Narodowej w Warszawie. Jako solista współpracował z takimi orkiestrami jak: Filharmonia Narodowa, NOSPR, Sinfonia Varsovia, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, Concerto Budapest, Armenian State Orchestra, Praska Filharmonia, Orkiestrami Radiowymi w Warszawie i Budapeszcie, Narodową Orkiestrą Ukrainy, pod dyktando Krzysztofa Pendereckiego, Jana Krenza, Antoniego Wita, Gabriela Chmury, Jacka Kaspszyka, Andrása Kellera, Volodymira Syrenki i Sergeja Smbatayana. Jest zapraszany na znane festiwale m.in. *Warszawską Jesień*, Festspiele Mecklenburg-Vorpommern, Wielkanocny Festiwal im. L. van Beethovena, Yerevan Music Perspectives, Young Euro Classic w Berlinie, Musica Polonica Nova, *Chopin i jego Europa* w Warszawie, *East meets West* w Korei, Mira-

Tone w Budapeszcie. Bartosz Koziak jest zwycięzcą III Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego w 2001 r. w Warszawie, zdobywcą II nagrody na Konkursie Isang Yuna w Tongyeong (Korea) oraz na Konkursie im. Mykoły Łysenki w Kijowie, laureatem oraz zdobywcą nagrody specjalnej na konkursie *Praska Wiosna*, zdobywcą I nagrody na XI Międzynarodowym Konkursie Współczesnej Muzyki Kameralnej w Krakowie. Otrzymał także nagrody na Konkursach im. P. Czajkowskiego w Moskwie oraz ARD w Monachium. W 2003 roku otrzymał nagrodę specjalną Fundacji Kultury Polskiej przyznaną przez Ewę Podleś. Ukończył z odznaczeniem *Magna cum Laude* Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Kazimierza Michalika i Andrzeja Bauera oraz Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris w klasie Philippe'a Mullera.

LESZEK POTASIŃSKI

Leszek Potasiński jest absolwentem PSM II st. im. F. Chopina w Warszawie (dyplom z wyróżnieniem) w klasie gitary Ryszarda Bąłauszko i Marcina Zalewskiego oraz Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie (obecnie UMFC) – dyplom z wyróżnieniem w klasie Marcina Zalewskiego. Ukończył również Studium Podyplomowe w klasie gitary Jose Luisa Rodrigo w Królewskim Wyższym Konserwatorium Królewskim w Madrycie. Rozwijał swe umiejętności na licznych kursach mistrzowskich u Roberto Aussella, Jorge Cardoso, Xaviera Hinojosa, Jose Miguela Moreno, Davida Russella i innych mistrzów na Międzynarodowym Festiwalu i Seminarium Gitarowym w Esztergom (Węgry), na Uniwersyteckim Międzynarodowym Kursie Muzyki Hiszpańskiej w Santiago de Compostela, na Międzynarodowym Kursie im. Manuela de Falli w Granadzie oraz wielu innych kursach. Jest laureatem wielu nagród na konkursach i festiwalach gitarowych, m.in.: I miejsce w IV Ogólnopolskim Konkursie Wykonawczym Gitary Klasycznej w Łodzi (1979), I miejsce w Konkursie Gitarowym Interpretacji Muzyki Hiszpańskiej w Warszawie (1985), nagroda im. Jose Miguel Ruiz Morales „dla najlepszego studenta klasy gitary” na Uniwersyteckim Kursie Muzyki Hiszpańskiej w Santiago de Compostela w Hiszpanii (1985), Prix d'Honneur de la Ville na Festiwalu *Guitares en Saubestre* w Arthez-de-Bearn we Francji (1988), nagroda plebiscytu *Gitarowy Top* magazynu *Gitara i Bas* w dziedzinie gitary flamenco (1993). Działalność koncertową rozpoczął w roku 1980. Występował z recitalami solo oraz jako kameralista w prestiżowych salach koncertowych w Polsce, Austrii, Bułgarii, Francji, Grecji, Hiszpanii, w Niemczech, na Słowacji, w Szwajcarii, Szwecji, na Ukrainie, na Węgrzech i we Włoszech, prezentując swą sztukę m.in. na Śląskiej Jesieni Gitarowej w Tychach,

fol. Mateusz Żaboklicki

Warszawskim Festiwalu Gitarowym, Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Gitarowej w Krakowie, Międzynarodowym Festiwalu i Konkursie Gitarowym im. Czesława Drożdżewicza w Krynicy Zdroju, Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Organowej i Kameralnej w Leżajsku, Międzynarodowych Warsztatach Gitarowych w Lanckoronie, Festival Toyoko Yamashita w Berlinie, Festival Internacional de Guitarra *Villa de Ingenio* (Gran Canaria), Festival Internacional de Guitarra de Zaurutz (Hiszpania), Guitares en Alsace (Francja), International Guitar Festival *Cithara Aedicularae* w Nitrze (Słowacja), International Guitar Festival Fribourg (Szwajcaria), Volos International Guitar Festival (Grecja), Meister der Kammermusik w Neu-Ulm i Niederrhein Musikfestival w Schloss Dyck (Niemcy) i na wielu innych wydarzeniach muzycznych. Jako kameralista współtworzył zespoły Trio Voyage z Anette Maiburg (flet) i Włodzimierzem Gulą (kontrabas), Solo Tres z Beatriz Blanco (śpiew, cuatro) i Markiem Walawenderem (gitara), kwartet z udziałem Doroły Szczepańskiej (sopran), Tomasza Strahla (wiolonczela) i Mirosława Feldgebla (fortepian), trio gitarowe z Andrzejem Olewińskim i Aleksandrem Wilgosem oraz duety z Jadwigą Kotnowską (flet), Moniką Raczyńską (klawesyn), Andrzejem Mokrym (gitara), Markiem Walawenderem (gitara), Ryszardem Bałuszko (gitara), Marcinem Olakiem (gitara jazzowa). Współpracował też z wieloma innymi wybitnymi artystami, m. in. z Edytą Geppert, Łucją Prus, Ewą Małas-Godlewską, Jadwigą Teresą Stępień, Jorge Cardoso, Jose Torresem. Do najważniejszych pozycji w jego dyskografii zaliczyć można płytę solową *Ethnic Inspirations* (Musicon) oraz nagrania z Trio Voyage: *La Fiesta* (Żuk Records) i *Brasilasia* (Trio Voyage). Brał udział w nagraniach radiowych, telewizyjnych oraz muzyki filmowej. Jest jurorem wielu konkursów gitarowych i wykładowcą kurów gitarowych w kraju i za granicą. Od wielu lat prowadzi klasę gitary w ZPSM im. Fryderyka Chopina w Warszawie. Od roku 2013 jest wykładowcą UMFC; w roku 2018 uzyskał tytuł doktora sztuki w dziedzinie sztuk muzycznych.

ANDRZEJ BORZYM

W 1981 roku uzyskał dyplom na Wydziale Wychowania Muzycznego Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie dyrygowania prof. Henryka Wojnarowskiego. Ukończył również z wyróżnieniem Podyplomowe Studium Chórmistrzowskie przy Akademii Muzycznej im. Feliksa Nowowiejskiego w Bydgoszczy. W latach 1981-1984 pracował jako asystent w macierzystej uczelni, a następnie w sezonie 1983/1984 pełnił funkcję asystenta kierownika artystycznego Chóru Filharmonii Narodowej w Warszawie. Był dyrygentem chóru Cantio Polonica (1984-1989), Chóru Akademickiego UW (1989-1999), Chóru Filharmonii w Las Palmas de Gran Canaria (1996-1998), współpracował z chórem Sine Nomine

fot. archiwum artysty

i zespołem wokalnym NotaBene (3 wydane płyty, w tym 2 z jego aranżacjami piosenek dla dzieci), zaś od 1994 roku prowadzi Chór Kameralny Collegium Musicum UW. Od 2021 roku prowadzi składającą się z wykształconych muzyków niezawodowych Orkiestrę Pałacową, funkcjonującą obecnie przy Terminalu Kultury Gości. Jako kontrabasista współpracował z wieloma warszawskimi teatrami, a także z artystami związanymi z nurtem piosenki poetyckiej i aktorskiej (Elżbieta Wojnowska, Magda Umer, Zbigniew Zamachowski). Od 1982 roku pracuje w ZPSM nr 3 w Warszawie im. G. Bacewicz, gdzie w latach 1992-1996 pełnił funkcję dyrektora. W latach 1992-1996 prowadził chór i orkiestrę Liceum Muzycznego im. Karola Szymanowskiego w Warszawie. Przez wiele lat współpracował z Jeunesses Musicales de Pologne, prowadząc międzynarodowe letnie obozy muzyczne; bywał też wielokrotnie zapraszany do udziału w jury wielu krajowych konkursów chóralskich. Jest autorem m.in. chóralnego cyklu *Trzech miniatur*, do słów Ancji Łabuszewskiej napisał poemat muzyczny *Czasem* oraz *Suitę dla niegrzecznych dzieci*. Jako aranżer jest szczególnie ceniony za rzadką umiejętność zaadaptowania jazzowych i popowych piosenek na głosy chóralskie, czego przykładem są opracowania piosenek Jerzego Wasowskiego i Jeremiego Przybory, Agnieszki Osieckiej, Grzegorza Turnaua. Za wieloletnią działalność pedagogiczną został uhonorowany Nagrodą Ministra Kultury RP oraz Srebrnym Krzyżem Zasługi, zaś za pracę z uniwersyteckimi chórami – Medalem Uniwersytetu Warszawskiego i Nagrodą Rektora UW.

ANDRZEJ BORZYM junior

Dyrygent, kompozytor i aranżer, absolwent Dyrygentury Symfoniczno-Operowej w warszawskiej AMFC w klasie prof. Ryszarda Dudka; studiował także kompozycję w klasie prof. Zbigniewa Bagińskiego. Swoje umiejętności dyrygenckie doskonalił m.in. na kursie prowadzonym przez Sir Colina Davisa w Hochschule für Musik w Dreźnie. Jeszcze jako student współpracował z Wydziałem Wokalno-Aktorskim macierzystej uczelni, prowadząc m.in. przedstawienia operowe J. Haydna, W.A. Mozarta i J. Straussa. Od początku swojej drogi zawodowej związany jest mocno z chóralską. Jest założycielem (2009), kierownikiem i wokalistą Kwartetu Wokalnego Tempus, specjalizującego się w muzyce dawnej. Od 2001 r. jest drugim dyrygentem Chóru Kameralnego Collegium Musicum UW, z którym w ostatnim czasie pracuje coraz częściej. W latach 2005-2007 roku prowadził Chór Kameralny Klubu Inteligencji Katolickiej Ars Cantata, w latach 2012-2016 był kierownikiem Zespołu Wokalnego Warszawskiej Opery Kameralnej. Od 2021 r. pracuje z chórem Towarzystwa Pieśni Dawnej „Pośrodku Żywota” z Podkowy Leśnej. Współpracował z wieloma orkiestrami w Polsce i za granicą, wśród których są

foto. Krystian Szczesny

m.in.: NOSPR, Sinfonia Varsovia, Toruńska Orkiestra Symfoniczna, Elbląska Orkiestra Kameralna, Filharmonia Narodowa, Sinfonia Iuventus, Orkiestra Słoweńskiej Opery Narodowej, Litewska Narodowa Orkiestra Symfoniczna, Vilnius Sinfonietta, orkiestry filharmonii Bałtyckiej, Częstochowskiej, Gorzowskiej, Lubelskiej, Podkarpackiej, Szczecińskiej, Śląskiej, Orkiestra Symfoniczna UMFC oraz zespół Teatru Rozrywki w Chorzowie i orkiestra zespołu pieśni i tańca Mazowsze (2017-2018). Jako dyrygent i ceniony aranżer miał okazję współpracować z wybitnymi muzykami jazzowymi i rozrywkowymi: Terencem Blanchardem, Zbigniewem Namysłowskim, Krzysztofem Herdzinem, Piotrem Wojtasikiem, Maciejem Sikatą, Michałem Wróblewskim, Dorotą Miśkiewicz, Kubą Badachem czy Januszem Radkiem. Jego dorobek kompozytorski obejmuje kilkadziesiąt utworów, głównie wokalnych, oraz muzykę do spektakli teatralnych i filmów. Jego dzieła znalazły się m.in. na płytach sekstetu wokalnego proMODERN *Where are you? Pieces from Warsaw* (dwa Fryderyki 2016) i *Shakespeare'd* (cykl 4 pieśni do słów Williama Shakespeare'a; dwa Fryderyki 2017) oraz *real life song* Joanny Freszel (nominacja do Fryderyka 2016, francuski Złoty Orfeusz 2016 za najlepszą interpretację i wykonanie muzyki współczesnej). W 2022 roku stworzył cykl utworów oparty na poezji Grzegorza Białkowskiego, wybitnego fizyka, filozofa i poety, rektora Uniwersytetu Warszawskiego w latach 1985-1989. Trzy kompozycje - *Całopalenie* na chór a cappella, *Dyptyk hiszpański* na chór i wiolonczelę oraz *Cztery eseje o naturze światła* na chór, sopran, bas i kameralny zespół instrumentalny - zostały prawykonane w grudniu 2022 roku podczas specjalnego koncertu na Uniwersytecie Warszawskim w 90-lecie urodzin autora tekstów.

CHÓR KAMERALNY COLLEGIUM MUSICUM UNIwersYTETU WARSZAWSKIEGO

fol. Monika Kos-Nowicka

Chór kameralny, założony w 1994 r. przez wykładowców, pracowników i absolwentów Uniwersytetu Warszawskiego. Jest wolnym akademickim stowarzyszeniem, dającym amatorom szansę wykonywania muzyki na profesjonalnym poziomie. Chór występuje w Warszawie - na Uniwersytecie i nie tylko, bywa w całej Polsce, bierze udział w wielu ważnych imprezach muzycznych: Festiwal Oper Barokowych *Dramma per Musica*, Czwartkowe Spotkania Muzyczne w Filharmonii Narodowej, BACH 200 UW, *Mazowsze w Koronie*, Przegląd Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu, *Universitas Cantat* w Poznaniu, *Muzyka w zabytkach Chełmna*, Międzynarodowy Festiwal Gwiazd w Międzyzdrojach, *Muzyka w Sandomierzu*, Festiwal Stacja Kutno, Festiwal *Pamiętajmy o Osieckiej*. Współpracował także ze Związkiem Kompozytorów Polskich, Zamkiem Królewskim w Warszawie, Towarzystwem im. Fryderyka Chopina. Dla Polskiego Radia zespół wykonywał partie

chóralną w przedstawieniach opery radiowej Macieja Małeckiego *Balladyna* w reżyserii Anny Seniuk (1999-2002), kilkakrotnie koncertował na antenie radiowej Jedynki, Trójki, Radia Dla Ciebie. Występy telewizyjne to m.in. Piosenki Starszych Panów dla TVP 3 (2001), udział w Koncercie Jubileuszowym z okazji 50-lecia TVP (2002) czy też finałowy koncert XXX Lidzbarskich Wieczorów Humoru i Satyry (2009). Repertuar *a cappella* Collegium Musicum UW to przede wszystkim muzyka polska – dawna i współczesna, a także XVI/XVII-wieczne utwory z kręgu muzyki włoskiej, hiszpańskiej i angielskiej. Jedną ze specjalności chóru jest polski repertuar kolędowy, wzbogacony o pieśni staropolskie i wiele zagranicznych. W repertuarze wokально-instrumentalnym zespołu znajdują się dzieła Bacha, Haendla, Telemanna, Hassego, Charpentiera, Zelenki, Purcella, Lottiego, Mozarta, Haydna, Faure'go. Szczególnie cenione są przez publiczność programy rozrywkowe w chóralnych aranżacjach Andrzeja Borzysza z piosenkami Jeremiego Przybory i Jerzego Wasowskiego oraz Agnieszki Osieckiej. Chór współpracował ze świetnymi orkiestrami – m.in. Royal Baroque Ensemble, Il Tempo, [oh!] orkiestrą historyczną, Altberg Ensemble, Polską Orkiestrą Radiową, Kukla Band – oraz znakomitymi muzykami wszelkich stylów i specjalności: Olga Pasiecznik, Jakub Józef Orliński, Anna Radziejewska, Lilianna Stawarz, Marek Toporowski, Krzysztof Herdzin, Justyna Steczkowska, Wojciech Rajski, Magda Umer, Grzegorz Turnau, Henryk Miśkiewicz i wielu innych. Dyskografia CMUW liczy 13 tytułów, w tym polskie i światowe prawykonania współczesnych utworów, a także gościnny udział w nagraniach Artura Andrusa czy Michała Bajora. Zespół koncertował już w 17 krajach na 4 kontynentach, m.in. w Chile, Egipcie, RPA, Gruzji, Francji, Hiszpanii, Niemczech, Norwegii, Rosji, Włoszech, na Islandii i Ukrainie. Zdobył trzy złote dyplomy i zwycięstwo w kategorii „muzyka popularna” na Międzynarodowym Festiwalu i Konkursie Chóralnym *Canco Mediterranea* w Lloret de Mar (Hiszpania, 2014), brał też udział w Festival Internazionale di Musica Universitaria w Bari (Włochy, 2008), spotkaniach *Cori in Amicizia* w Palermo (Włochy, 2011), Ohrid Choir Festival (Macedonia, 2012), *Semaine Polonaise* w Tuluzie (Francja, 2013), 10. World Choir Games w Tshwane (Południowa Afryka, 2018), 25. Festival Internazionale di Canto Corale Alta Pusteria (Włochy, 2022). Ambicją Collegium Musicum UW jest prezentowanie utworów interesujących, lecz mało znanych – nowo odkrytych lub rzadko wykonywanych, m.in. *Requiem* Szymona Kurana (1955-2005), dwuchórowe motety Giovanniego Battisty Coccioli (XVI/XVII w.), zachowane w kłódzkich archiwach utwory Józefa Bolechowskiego (1743-1811) czy słusznie zapomniane pieśni polskiego socrealizmu. W latach 2007-2013 z inicjatywy chóru funkcjonował na Uniwersytecie Warszawskim stały cykl wydarzeń muzycznych, zaś w latach 2011-2022, dzięki współpracy Collegium Musicum UW i Instytutu Muzykologii UW, odbywały się koncerty cyklu *BACH 200 UW – 200 kantat Bacha na 200-lecie Uniwersytetu Warszawskiego*. Od 2017 r. przy wsparciu ministerialnego programu *Kultura dostępna* chór realizuje cykl koncertów *Chór przyjechał* w miejscowościach odległych od dużych ośrodków kultury. Od 2013 r. zespół współpracuje organizacyjnie ze Stowarzyszeniem *Dramma per Musica*.

Benjamin Britten – „A Ceremony of Carols” op. 28

I

Hodie Christus natus est:
hodie Salvator apparuit:
hodie in terra canunt angeli
laetantur archangeli:
hodie exsultant iusti, dicentes:
Gloria in excelsis Deo.
Alleluia!

Dzisiaj Chrystus się narodził,
Dzisiaj Zbawiciel się objawił,
Dzisiaj na ziemi śpiewają aniołowie,
cieszą się archaniołowie,
Dzisiaj radują się sprawiedliwi wołając:
Chwała na wysokości Bogu.
Alleluja

II

Wolcum, Wolcum,
Wolcum be thou hevenè king,
Wolcum Yole!
Wolcum, born in one morning,
Wolcum for whom we sall sing!

Witaj, witaj,
witaj, niebiański królu,
Witaj, Yule*!
Witaj, narodzony tego poranka,
Witaj, dla którego będziemy śpiewać!

Wolcum be ye, Stevene and Jon,
Wolcum, Innocentes every one,

Witajcie, Szczepanie i Janie,
Witajcie, wszyscy Święci Młodzianko-
wie,
Witaj, Tomaszu męczenniku,
Witaj, dobry Nowy Roku,
Witaj, Dwunasty Dniu,
Witajcie, święci pozostali,
Witaj, Yule, witaj, Yule, witaj!

Wolcum, Thomas marter one,
Wolcum be ye, good Newe Yere,
Wolcum, Twelfthe Day both in fere,
Wolcum, seintes lefe and dare,
Wolcum Yole, Wolcum Yole, Wolcum!

Candelmesse, Quene of Bliss,

Ofiarowanie Pańskie, Królową Błogo-
stawieństw,
Witajmy wszyscy, wielcy i małuczcy.
Witajcie, witajcie, witajcie, którzy tu
jesteście,
Witajmy Yule,
Witajcie wszyscy i weselcie się,
Witajmy wszyscy kolejny rok,
Witajmy Yule, witajmy!

Wolcum bothe to more and lesse.
Wolcum, Wolcum,
Wolcum be ye that are here,
Wolcum Yole,
Wolcum alle and make good cheer.
Wolcum alle another yere,
Wolcum Yole. Wolcum!

Anonim, XIV w.

Tłumaczenie własne zespołu

*Yule, Yuletide – okres świąt Bożego Narodzenia, w tradycji anglosaskiej i skandynawskiej nawiązujący do pogańskich rytuałów przesilenia zimowego.

III

There is no rose of such vertu
As is the rose that bare Jesu.
Alleluia, Alleluia.

For in this rose containèd was
Heaven and earth in litel space,
Res miranda, Res miranda.

By that rose we may well see
There be one God in persons three,
Pares forma, pares forma.

The aungels sungen the shepherds to:
Gloria in excelsis,
gloria in excelsis Deo!
Gaudeamus, gaudeamus.

Leave we all this worldly mirth,
and follow we this joyful birth.
Transeamus, Transeamus.

*Alleluia, res miranda, pares forma
gaudeamus, transeamus.*

Anonim, XIV/XV w.

Tłumaczenie własne zespołu oraz www.tekstowo.pl

IV a

That yongë child when it gan weep
With song she lulled him asleep:
That was so sweet a melody
It passèd alle minstrelsy.

The nightingalë sang also:
Her song is hoarse and nought thereto:
Whoso attendeth to her song.
And leaveth the first then doth he
wrong.

Anonim, XIVw.

Tłumaczenie własne zespołu

Nie masz ci róży cnotliwszej niż ta
Która Jezusa powiła
Alleluja.

Gdyż w ciasnym wnętrzu róży tej
Niebios a z ziemią zawarły się
Rzecz cudowna.

Przez różę tę widocznym jest
Ten oto Bóg w osobach trzech
Na podobieństwo rodziców.

Anieli wraz śpiewają to
Chwala na wysokości Bogu!
Cieszymy się.

Porzućmy doczesności,
szukajmy Narodzin radości.
Podążamy.

To małe dziecko, gdy zaczęło płakać
Piosenką ukołysała je do snu.
To była tak słodka melodia.
Że przewyższała wszystkie trele.

Stówek też śpiewał,
Lecz jego pieśń jest chrapliwa i nie do-
równuje.
Ktokolwiek słucha jej pieśni
I porzuca ją pierwszy, ten się myli.

IV b

O my deare hert, young Jesu sweit,
Prepare thy creddil in my spreit,
And I sall rock thee to my hert,
And never mair from thee depart.

But I sall praise thee evermoir
with sangës sweit unto thy gloir;
The knees of my hert sall I bow,
And sing that richt Balulalow!

James, John & Robert Wedderburn (XVI w.)

Tłumaczenie własne zespołu

V

I sing of a maiden
That is makèles:
King of all kings
To her son she ches.

He came al so stille
There his moder was,
As dew in Aprille
That falleth on the grass.

He came al so stille.
To his moder's bour,
As dew in Aprille
That falleth on the flour.

He came al so stille
There his moder lay,
As dew in Aprille
That falleth on the spray.

Moder and mayden
was never none but she;
Well may such a lady
Goddess mother be.

Anonim, ok. 1400 r.

Tłumaczenie: Stanisław Barańczak, *Od Chaucera do Larkina* (wydawnictwo ZNAK, Kraków 1993)

O moje drogie serce, mały słodki Jezu,
Przygotuj sobie kołyskę w mojej duszy,
A ja ukołyszę cię do serca mego
I nigdy więcej od ciebie nie odejdę.

Lecz będę Cię chwalił wiecznie
Pieśniami słodkimi ku Twojej chwale,
Kolana mego serca będę zginał,
I zaśpiewam prawdziwą kołysankę.

Śpiewam cną Dziewicę,
Ona bo jedyna
Króla ponad króle
Wybrała na Syna.

Przyszędł ci bez słowa
Matce swej na sławę,
Jak rosa kwietniowa,
Wilżąca murawę.

Przyszędł ci bez słowa
W Matczyne komnaty,
Jak rosa kwietniowa,
Opadła na kwiaty.

Przyszędł ci bez słowa
Do swej Matki we śnie,
Jak rosa kwietniowa,
Padająca wcześniej.

Nikt jak Ona nie był
Matką, choć Dziewicą:
Mogłać taka Pani
Być Bogurodzicą.

VI

This little Babe so few days old,
Is come to rifle Satan's fold;
All hell doth at his presence quake,
Though he himself for cold do shake;
For in this weak unarmed wise
The gates of hell he will surprise.

With tears he fights and wins the field,
His naked breast stands for a shield;
His battering shot are babish cries,
His arrows looks of weeping eyes,
His martial ensigns Cold and Need,
And feeble Flesh his warrior's steed.

His camp is pitchèd in a stall,
His bulwark but a broken wall;
The crib his trench, haystalks his stakes;
Of shepherds he his muster makes;
And thus, as sure his foe to wound,
The angels' trumps alarum sound.

My soul, with Christ join thou in fight;
Stick to the tents that he hath pight.
Within his crib is surest ward;
This little Babe will be thy guard.
If thou wilt foil thy foes with joy;
Then flit not from this heavenly Boy!

Robert Southwell (ok. 1561-1595)
Tłumaczenie własne zespołu

VIII

Behold, a silly tender babe,
in freezing winter night,
In homely manger trembling lies
Alas, a piteous sight!

The inns are full; no man will yield
This little pilgrim bed.
But forced he is with silly beasts
In crib to shroud his head.

To małe Dzieciątko, zaledwie kilkudniowe,
Przybyło, by splądrować Szatana zagrodę;
Całe piekło drży na Jego obecność,
Choć on sam drży z zimna;
Bo tym słabym, bezbronnym sposobem
Bramy piekielne zaskoczy.

We łzach walczy i zdobywa pole,
Naga pierś służy mu za tarczę;
Jego uderzenia to krzyki niemowlęce,
Jego strzały to spojrzenia zapłakanych oczu,
Jego chorągwie bojowe to Chłód i Nędza,
A jego słabe ciało rumakiem wojownika.

Jego obóz jest rozstawiony w tajni,
Jego bastion jest jedynie rozbitym murem;
Szopka jego okopem, stogi siana jego palami;
Z pasterzy tworzy swe oddziały;
Lecz oto, by pewny był wróg swych ran,
Aniołów trąby alarm brzmią.

Moja duszo, z Chrystusem dotłącz do walki;
Trzymaj się namiotów, które On postawił.
W Jego tórzeczku jest najpewniejsza ochrona;
To małe Dzieciątko będzie twym strażnikiem.
Jeśli chcesz z radością pokonać wrogów;
Nie oddalaj się od tego niebiańskiego
Chłopca!

Oto niewinne, pokorne niemowlę,
w mroźną zimową noc,
W domowym żłobie drząc leży
Ach, żałosny widok!

Karczmy są pełne; nikt nie da
Temu małemu pielgrzymowi łóżka.
Lecz zmuszony jest z bestiami głupimi
W żłobie chować główkę.

This stable is a Prince's court,
This crib his chair of State;
The beasts are parcel of his pomp,
The wooden dish his plate.

The persons in that poor attire
His royal liveries wear;
The Prince himself is come from
heav'n;
This pomp is prizèd there.

With joy approach, O Christian wight,
Do homage to thy King,
And highly praise his humble pomp,
wìch he from Heav'n doth bring.

Robert Southwell (ok. 1561-1595)
Tłumaczenie własne zespołu

IX

Pleasure it is to hear iwis
the Birdès sing,
The deer in the dale,
the sheep in the vale,
the corn springing.
God's purvayance For sustenance.
It is for man.
Then we always to him give praise,
And thank him than.

William Cornysh the Younger (1465-1523)
Tłumaczenie własne zespołu

X

Adam lay i-bounden,
bounden in a bond;
Four thousand winter
thought he not too long.

And all was for an appil,
an appil that he tok,
As clerkès finden
written in their book.

Ta stajnia jest dworem Księcia,
Ten żłóbek jego tronem;
Zwierzęta są częścią jego przepychu,
Drewniane dno jest jego talerzem.

Osoby w tym ubogim odzieniu
Jego królewskie płaszcze noszą;
Sam książę przybył z nieba;
Ten przepych właśnie tam jest nagro-
dzony.

Z radością podejdź, o chrześcijańskie
stworzenie,
Oddaj hołd swemu królowi,
I chwał jego skromny przepych,
Który przyniósł z nieba.

Przyjemnie jest słyszeć
śpiew ptaków,
jelenie w oddali,
owce w dolinie,
zboża rosnące.
Boża taska dla przetrwania.
To jest dla człowieka.
Więc zawsze oddajmy mu chwałę,
I dziękujemy Mu za to.

Adam leżał w więzach,
w więzach leżał cały;
Zim cztery tysiące
niczym mu się zdały;

A wszystkiemu winne
Jabłko, wąż, kobieta:
Kto uczony w piśmie,
z księgi to wyczyta.

Ne had the appil takè ben,
the appil takè ben
Ne haddè never our lady
a ben hevenè quene.

Blessèd be the time
that appil takè was.
Therefore we moun singen:
Deo gracias!

Anonim, XV w.

Tłumaczenie: Stanisław Barańczak, *Od Chaucera do Larkina* (wydawnictwo ZNAK, Kraków 1993)

XI

Hodie Christus natus est:
hodie Salvator apparuit:
hodie in terra canunt angeli
laetantur archangeli:
hodie exsultant justi, dicentes:
Gloria in excelsis Deo.
Alleluia!

Gdybyć Adam nie był zgrzeszył
pod jabłonią ową,
Nie byłaby nasza Pani
w niebiesiech królową.

Błogostawion isticie
jabłka tego czas!
Dzięki niemu śpiewać możemy:
Deo Gratias!

Dzisiaj Chrystus się narodził,
Dzisiaj Zbawiciel się objawił,
Dzisiaj na ziemi śpiewają aniołowie,
cieszą się archaniołowie,
Dzisiaj radują się sprawiedliwi wołając:
Chwała na wysokości Bogu.
Alleluja

Andrzej Borzym junior – *Dyptyk hiszpański*

Słowa: Grzegorz Białkowski (1932-1989)

wiersze z tomu *Odwijanie ze źródła* (Czytelnik, Warszawa 1967)

I

TOLEDO

el tajo
krążenie ptaka

słońce tu
w dniu stworzenia

przez puerta del sol
na grzbiecie oślim w pajęczynę uliczek
cristo de la luz w dwu światach

w cieniu sześciu lwów
ciemność
o słodkim zapachu zapalonej świecy

(santo tomé) uliczkami
przeciąga kondukt hrabiego orgaz
w niebo czarne od pochodni
ku bramom nieziemskim ciało
w pobytyskanej zbroi
unoszą smutni święci o twarzach
jak daktyle

el tránsito jak kameot
w liter zgastych kabałach
(ręką twarz od stosów)

uliczki giętkie szpady w milczących
grzbietach cieni
kot drzemie

santa maría la blanca
(u jej kolan białych)

zenit żaru wigilia
podboju-odzyskania jest południe
królów
wchodzę w laskowania cieni:

san juan de los reyes kwitnąca
kaskada gotyku

wśród wąskich balustrad
przez dwa wschodnie cienie słońce
zamyka miasto

el tajo mówi
odejdź

wkrótce z wysokiego brzegu
kobiety zejda
prac

II

ALHAMBRA

patio de los arrayanes

dwie zielone brwi wzdłuż
odbicia nieba

sala de los embajadores

geometrii brak tchu
gwiazdom
gwiazdy ręce o wielu łokciach
podają płas liter niewolnic smukłych jak alef
światło w algebrę marmurów
w układy cieni

sala de las dos hermanas

stropy kryształły stalaktyty miodu
z nich kropla czasu lekka

niszy westchnienie

patio de los leones

kamienna pajęczyna
promienia
promień migoce

kruche główce perfumę chłodu
rozpylają
woda cztery lwy w tęczy
w anioły lwów

ja

jakbym sam był
im do zwiedzania
mchem głosów niejasnych
stłumionych

Mario Castelnuovo-Tedesco – „Romancero Gitano” op. 152

Słowa: Federico García Lorca (1898-1936)

ze zbioru „Poema del cante jondo” (1931)

I

BALADILLA DE LOS TRES RÍOS

A Salvador Quintero

El río Guadalquivir
va entre naranjos y olivos.
Los dos ríos de Granada
bajan de la nieve al trigo.

¡Ay, amor
que se fue y no vino!

El río Guadalquivir
tiene las barbas granates.
Los dos ríos de Granada,
uno llanto y otro sangre.

¡Ay, amor
que se fue por el aire!

Para los barcos de vela
Sevilla tiene un camino;
por el agua de Granada
sólo reman los suspiros.

¡Ay, amor
que se fue y no vino!

Guadalquivir, alta torre
y viento en los naranjales.
Dauro y Genil, torrecillas
muertas sobre los estanques.

¡Ay, amor
que se fue por el aire!

¡Quién dirá que el agua lleva
un fuego fatuo de gritos!

BALLADA O TRZECZ RZEKACH

Salvadorowi Quintero

Rzeka Gwadalkiwir płynie
pośród pomarańczy i oliwek.
Dwie rzeki Granady
zbiegają od śniegów do pól pszenicy.

Ach, miłości,
któraś odeszła i nie wróciła!

Rzeka Gwadalkiwir
ma karmazynowe brody.
Dwie rzeki Granady,
jedna to tży, druga to krew.

Ach, miłości,
któraś uleciała z wiatrem!

Dla żaglowców
Sewilla ma drogę;
Wodami Granady
Płyną tylko westchnienia.

Ach, miłości,
któraś odeszła i nie wróciła!

Gwadalkiwir, wysoka wieża
i wiatr w pomarańczowych gajach.
Dauro i Genil, wieżyczki
martwe pośród stawów.

Ach, miłości,
któraś uleciała z wiatrem!

Któż zgadnie, że woda niesie
ogień żalosnych krzyków!

¡Ay, amor
que se fue y no vino!

Lleva azahar,
lleva olivas,
Andalucía, a tus mares.

¡Ay, amor
que se fue por el aire!

Tłumaczenie własne zespołu

II

LA GUITARRA

Empieza el llanto
de la guitarra.
Se rompen las copas
de la madrugada.
Empieza el llanto
de la guitarra.
Es inútil callarla.
Es imposible callarla.
Llora monótona
como llora el agua,
como llora el viento
sobre la nevada.

Es imposible callarla.
Llora por cosas
lejanas.
Arena del Sur caliente
que pide camelias blancas.
Llora flecha sin blanco,
la tarde sin mañana,
y el primer pájaro muerto
sobre la rama.
¡Oh, guitarra!
Corazón malherido
por cinco espadas.

Ach, miłości,
któraś odeszła i nie wróciła!

Niesie kwiaty pomarańczy,
niesie oliwki,
Andaluzjo, aż do twych mórz.

Ach, miłości,
któraś uleciała z wiatrem!

GITARA

Oto już płacz gitary
Słychać.
Poranek burzy się
W kielichach.
Zaczęła płakać nam
gitara.
Próżno uciszyć ją się starasz.
Nie można jej uciszyć niczym.
Zapłakała monotonna
Jak woda pełna gorzkości,
Zapłakała, jak wiatr płacze
Po śnieżycy.

Nie można jej uciszyć niczym.
Po rzeczach odległych
Zapłakała,
Po piasku południa gorącym,
Co wzywa kamelie białe.
Płacze za strzałą bez celu
I za wieczorem bez jutra,
po pierwszym ptaku umarłym
Przed świtem.
O gitaro!
Serce pięcioma szpadami
przebite.

Tłumaczenie: Jerzy Ficowski, *Federico Garia Lorca – Poezje wybrane* (Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1975)

III

PUÑAL

El puñal
entra en el corazón,
como la reja del arado
en el yermo.

No.
No me lo claves.
No.

El puñal,
como un rayo de sol,
incendia las terribles
hondonadas.

No.
No me lo claves.
No.

SZTYLET

Sztylet
Zapada w serce
Jak pazur brony
W ziemię jałową.

Nie.
Nie wbijaj mi go.
Nie.

Sztylet
Jak promień słońca
Rozjarza straszne
Parowy.

Nie.
Nie wbijaj mi go.
Nie.

Tłumaczenie: Jerzy Ficowski, *Federico Garia Lorca – Poezje wybrane* (Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1975)

IV – 1

PROCESIÓN

Por la calleja vienen
extraños unicornios.
¿De qué campo,
de qué bosque mitológico?
Más cerca,
ya parecen astrónomos.
Fantásticos Merlines
y el Ecce Homo,
Durandarte encantado.
Orlando furioso.

PROCESJA

Z zautka wychodzą
niezwykłe jednorożce.
Z jakiego pola,
z jakiegoż mitycznego lasu?
Z bliska
zdają się astronomami.
Fantastyczne Merliny
i On – Ecce Homo.
Durandal zaczarowany.
Roland zapalczywy.

Tłumaczenie własne zespołu

IV - 2

PASO

Virgen con miriñaque,
virgen de la Soledad,
abierta como un inmenso
tulipán.

En tu barco de luces
vas
por la alta marea
de la ciudad,
entre saetas turbias
y estrellas de cristal.
Virgen con miriñaque
tú vas
por el río de la calle,
!hasta el mar!

Tłumaczenie własne zespołu

IV - 3

SAETA

Cristo moreno
pasa
de lirio de Judea
a clavel de España.

¡Miradlo, por dónde viene!

De España.
Cielo limpio y oscuro,
tierra tostada,
y cauces donde corre
muy lenta el agua.

Cristo moreno,
con las guedejas quemadas,
los pómulos salientes
y las pupilas blancas.

¡Miradlo, por dónde va!

Tłumaczenie własne zespołu

PRZEJŚCIE

Madonno w krynolinie,
Dziewico Samotności,
otwartej jak ogromny
tulipan.

W świetlistej łodzi
płyniesz
przez przyptyw
miasta,
wśród splątanych saet
i gwiazd z kryształu.
Dziewico w krynolinie,
płyniesz
rzeką ulicy
prosto do morza!

SAETA

Czarnolicy Chrystus
nadchodzi
z lilii Judei
do goździka Hiszpanii.

Spójrzcie, skąd przybywa!

Do Hiszpanii,
jej nieba ciemnego i czystego,
spalonej słońcem ziemi,
gdzie w korytach rzek
leniwie sączy się woda.

Czarnolicy Chrystus,
ze spalonymi kosmykami,
o zapadniętych policzkach
i białych źrenicach.

Spójrzcie, dokąd zmierza!

V

MEMENTO

Cuando yo me muera
enterradme con mi guitarra
bajo la arena.

Cuando yo me muera,
entre los naranjos
y la hierbabuena.

Cuando yo me muera,
enterradme, si queréis,
en una veleta.
¡Cuando yo me muera!

Tłumaczenie: Leszek Engelking, *Federico Garcia Lorca – Wiersze i wykłady* (Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław 2019)

VI

BAILE

La Carmen está bailando
por las calles de Sevilla.
Tiene blancos los cabellos
y brillantes las pupilas.

¡Niñas, corred las cortinas!

En su cabeza se enrosca
una serpiente amarilla,
y va soñando en el baile
con galanes de otros días.

¡Niñas, corred las cortinas!

Las calles están desiertas
y en los fondos se adivinan,
corazones andaluces
buscando viejas espinas.

¡Niñas, corred las cortinas!

Tłumaczenie własne zespołu

PAMIĘTAJCIE

Kiedy umrę, przyjaciele,
Pochowajcie mnie z gitarą,
Niech nam piasek łożę ściele.

Kiedy umrę, przyjaciele,
Pośród drzew pomarańczowych,
Otoczony miętą zielem.

Kiedy umrę, przyjaciele,
To pochować mnie możecie
W chorągiewce na kościele.
Kiedy umrę, przyjaciele!

TANIEC

Carmen tańczy
na Sewilli ulicach.
Włos ma biały
i brylanty w żrenicach.

Dziewczęta, zasłońcie zastony!

Zdobią jej siwą głowę
Żółte zwoje węzowe,
a ona o tańcu śni
z amantami przeszłych dni.

Dziewczęta, zasłońcie zastony!

Opustoszały już ulice,
lecz w miasta otchłani
andaluzyjskie serca
dawny cień słodko rani.

Dziewczyny, zasłońcie zastony!

VII

CRÓTALO

Crótalo.
Crótalo.
Crótalo.
Escarabajo sonoro.

En la araña
de la mano
rizas el aire
cálido,
y te ahogas en tu trino
de palo.

Crótalo.
Crótalo.
Crótalo.
Escarabajo sonoro.

Tłumaczenie własne zespołu

KASTANIETY

Kastaniety.
Krotale.
Grzechotka.
Dźwiękowy chrząszcz.

W pająku
dłoni
mieszasz
ciepłe powietrze,
i zatapiasz się
w drewnianym trylu.

Kastaniety.
Krotale.
Grzechotka.
Dźwiękowy chrząszcz.

Zapraszamy na następne wydarzenia:

KWIECIEŃ 2025

7 KONCERT KATEDRY KOMPOZYCJI

9 POLSKI KALEJDOSKOP
Ravel Piano Duo

10 PIANIŚCI STOŁ. KRÓL. MIASTA KRAKOWA

13 JAZZ MA GŁOS

14 HENRYK WIENIAWSKI – LIRYKA,
WIRTUOZERIA, PASJA

**Szczegółowe informacje o koncertach dostępne w folderze koncertowym
oraz na stronie internetowej Uczelni**

Bilety na koncerty do uzyskania:

- w księgarni Chopin University Press
(pon. 16:00-20:00, wt. 12:00-16:00, śr. 16:00-20:00, czw. 12:00-16:00, pt. 12:00-16:00),
- w biletomacie w hallu wejściowym UMFC,
- online w serwisie Bilety24.

Dystrybucja z wyprzedzeniem 2 tygodni, bez możliwości rezerwacji.

BIURO KONCERTOWE UMFC

(22) 2789 235, biuro.koncertowe@chopin.edu.pl
facebook.com/UMFChopin

Opracowanie programu: Biuro Koncertowe